

Eivissa, 23 de novembre de 2015. Club Diario de Ibiza.

Presentació i lectura d'“Escenes etiops” de Joaquim Seguí i Carles Fabregat.

Bona nit a tothom!

Potser estireu d'acord si dic que en un món -el nostre- on la velocitat triomfa sobre la reflexió, la informació desbanca l'anàlisi, on les recompenses de la comoditat substitueixen les de l'esforç, és un plaer immens delectar-se en la contemplació i la lectura de l'obra de Joaquim Seguí i Carles Fabregat. “*Escenes Etiops*” em pareix que fa possible que no perdem la tolerància a lo desconegut i li agafem el gust a endinsar-nos en la incertesa, en el dubte, així com en l'acte de qüestionar-nos quins són els engranatges més íntims de la creativitat, les vertaderes ferramentes de l'artista. Recordem aquí les paraules de Milan Kundera: “Tenir com a única certesa la saviesa de la incertesa”.

De la fotografia, el fotògraf Harry Callahan ens manifesta que és com una obra d'art que ja existeix abans del precís moment de la creació: una mena d'èxtasi de clarividència; l'artista sembla que no fa sinó assenyalar en silenci allò que per sí mateix i sense la seva mediació ja és memorable.

De la poesia, Antoni Marí, des de la perspectiva d'una poesia moderna, ens diu que “la poesia és autosuficient i no necessita referència exterior a ella mateixa”. Un poema modern “no ha de significar sinó ser”. “Lo important no és el contingut de la forma sinó la forma del contingut”.

I el que és ben cert, és que no podem dir què és el que fa una fotografia, ... què és el que fa un poema: roman un misteri.

Joaquim Seguí i Carles Fabregat troben en aquest territori etiop, les condicions ideals per a desenvolupar el seu talent artístic. Hi troben un refugi perfecte per a mantenir-se allunyats de les estridències del món de l'art. Ens aboquen a la interrogació sobre l'existència i la inexistència, a una hermenèutica del silenci i la mort, en definitiva. És de suposar que els

moments de quietud extrema i de silenci revelador els portaren al punt àlgid de la seva capacitat creativa. Poesia i fotografia comparteixen, doncs, el territori de lo impalpable; l'una pot veure desencadenar l'altra mitjançant els esclats de llum o de paraules, tot mantenint el caràcter marginal i el frescor al que ens havia acostumat la fotografia fins no fa tants anys, aspecte que, en canvi, la poesia continua mantenint.

Lectura de 5 dels poemes (1, 6, 7, 8 i 9).

Lectura d'un resum del pròleg d'Antonio Colinas.

Moltes gràcies a tots! I el meu agraïment més sincer a Carles i Xim per aquest llibre i per haver comptat amb mi en aquest dia de celebració.

Àngels Escandell

ORDRE D'INTERVENCIÓ:

Carles Fabregat

Àngels Escandell

Xim Seguí

Fanny Tur